

затворихъ въ храмътъ на цяла нощъ, и само по някога, като ревъ никакъвъ си, ся чува отъ тамъ монотонно то пѣніе на псаломътъ. И какъ гармонирува съ тѣзи тишина мелодично то чуртеніе на изворътъ; и той нѣщо пѣе, ту грустно, ту весело; тѣзи пѣсни, които едвамъ ся чуватъ денемъ, сега звѣятъ въ заспалыйтъ въздухъ, и тежко става на душата отъ тѣзи звукове, кои то много напомнятъ мѣрътъ. Едва азъ днесъ излязохъ отъ мѣрътъ, а вече пакъ ми ся иска да бягамъ тамъ, иска ми ся да чувамъ хорека прикаса! И разбрахъ азъ страшна та минута на отречаніе то отъ мѣръ и онѣзи голяма борба, коя то истегля калугерътъ, като ся мѣче да привики въ тая пустія и да задуши въ себѣ си потребности тѣ на природата си.

Пакъ ми ся счу пѣніе то на псаломътъ, и ми ся чуе въ това пѣніе никакъвъ си сдържанъ плачь, кой то кѣса душа тѣ, плачь, чрезъ кой то бѣдно то челоуѣчество ся сили да ся примири съ небо то и да отгоня отъ себѣ си неотвязны тѣ мысли и въспоминанія, които Св. Горекый уставъ е запретилъ. Нѣне, види ся трудно е да ся задушатъ тѣзи въспоминанія, кога то душа та тѣй ако ся есродила съ тяхъ.

И тѣй простояхъ до разсѣмване.

II.

Общежителны мѣнастыри (Кыновіи).

„Мжно ся спечелва спасеніе то на Св. Горж!“,“ мисляхъ си, като ся втурачахъ въ изнурены тѣ лица и сухи фигури на Св. Горскы тѣ подвижници. За да разберемъ сичкийтъ трудъ, кой то истеглюватъ, нека погледнемъ по отблизо на мѣнастырскый имъ животъ, на тяхно то горе и радость, и ный ще забелѣжимъ много, кое то ще на накара да ся почудимъ и поразмыслимъ.

Общи тѣ мѣнастыри сѣставятъ строга форма отъ